

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/4/2023
Identifikačné číslo spisu:	1312210754
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1312210754.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Československá obchodná banka, a.s., so sídlom v Bratislave, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zastúpenej Mgr. Miroslavom Vilišom, advokátom so sídlom v Bratislave, Michalská 9, proti žalovaným 1/ R.. A. G., bývajúcemu v R.Y., G. XX, 2/ R.. C. C., bývajúcej v R., V. X/A, obom zastúpených G. Lehnert, s. r. o., Budova ORBIS, Rajská 7, Bratislava, IČO: 31 347 762, o zaplatenie 4.313,87 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 15C/70/2012, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 17. októbra 2022 sp. zn. 6Co/84/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 20. októbra 2017 č. k. 15C/70/2012-235 žalovaným 1/ a 2/ výrokom I. uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 4.309,51 eur spolu s úrokom zo sumy 3.319,39 eur vo výške 16,90 % p. a. od 30. novembra 2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania zo sumy 4.056,13 eur vo výške 9 % p. a. od 30. novembra 2010 do zaplatenia; výrokom II. žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 4,36 eur, debetný úrok zo sumy 4,36 eur vo výške 25 % p. a. od 3. novembra 2011 do zaplatenia a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok III.). Súd prvej inštancie za použitia ustanovení § 1 ods. 1, ods. 2, § 708 ods. 1, ods. 2, § 710, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, ods. 3, § 293 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 3, § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom do 10. júna 2010, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, § 511 ods. 1, § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. a bodov 8, 16 a 23 písm. f/ Všeobecných obchodných podmienok pre povolené prečerpania dospel k záveru, že žalobkyňa a žalovaný 1/ uzatvorili 31. októbra 2005 v písomnej forme zmluvu, ktorá obsahovala podstatné znaky zmluvy o bežnom účte podľa § 708 Obchodného zákonníka. Ďalej uviedol, že vzhľadom na povahu zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy o bežnom účte, žalobca vystupoval ako dodávateľ podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a žalovaný 1/ ako spotrebiteľ podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, t. j. strany sporu uzatvorili podľa § 52 ods. 1

Občianskeho zákonníka spotrebiteľskú zmluvu. Mal za nesporné, že 20. januára 2010 došlo k zosplatneniu celého úveru, na základe čoho sa stal splatný celý záväzok žalovaných 1/ a 2/ vrátane jeho príslušenstva. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobe vyhovel a s poukazom na ustanovenie § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalovaných 1/ a 2/ zaviazal zaplatiť dlžnú čiastku spoločne a nerozdielne. K námietke žalovaných 1/ a 2/ týkajúcej sa prekážky rozsúdenej veci (res iudicata) uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 50C/185/2011 došlo k nesprávnemu označeniu zmluvy, o ktorom zástupkyňa žalovaných mala vedomosť. Za týchto okolností preto v súvislosti s konaním sp. zn. 50C/185/2011 nebolo možné podľa názoru súdu prvej inštancie uvažovať o existencii prekážky rozsúdenej veci. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ uznesením zo 17. októbra 2022 sp. zn. 6Co/84/2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch rozhodnutia s poukazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/120/2009 neuznal odvoláciu argumentáciu žalovaných 1/ a 2/ o námietke res iudicata. Argumentoval tým, že iba samotná skutočnosť, že okresný súd v odôvodnení rozsudku pre uznanie č. k. 50C/185/2011-111 opomenul uviesť podstatné okolnosti sporovej veci (opravu skutkových tvrdení žalobcu, resp. jeho zosúladenie s predloženými listinnými dôkazmi), prekážku veci rozsúdenej nezakladá. Odvolací súd sa však stotožnil s druhým odvolacím dôvodom, ktorým žalovaní 1/ a 2/ namietali nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie týkajúce sa predmetu sporu (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). Dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu nespĺňa (pre jeho nepreskúmateľnosť) kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP, na základe čoho napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. d/ a písm. f/ CSP. Namietali, že návrh žaloby aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II jasne a zrozumiteľne označili za predmet sporu nespĺnený záväzok z povoleného prečerpania k bežnému účtu, pritom v novom konaní Okresný súd Bratislava III aj odvolací súd konajú v tej istej veci t. j. predmetom je poskytnutie povoleného prečerpania k bežnému účtu žalovaných. Z uvedeného vyvodili, že sa jedná o rovnaký nárok zo zmluvy o povolenom prečerpaní a to, že žalobca v pôvodnom konaní pripojil nesprávne dôkazy s chybami v označení, nič nemení na skutočnosti, že navrhoval zaplatiť dlh z povoleného prečerpania poskytnutého k bežnému účtu v obidvoch prípadoch. Poukázali na to, že prekážka rozsúdenej veci patrí k procesným podmienkam a jej zistenie vedie v každom štádiu konania k zastaveniu konania. Vzhľadom na uvedené navrhli, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a konanie zastavil.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalovaný včas nepredložil žiadne nové relevantné dôkazy, ktoré by mali zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie a zároveň neboli naplnené dôvody na podanie dovolania z jeho strany. Trval na potvrdení správnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Žiadala z týchto dôvodov dovolanie žalovaných 1/ a 2/ ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Prípustnosť dovolania teda upravuje zákon, ako to vyplýva aj zo znenia ustanovenia § 419 CSP. Následné posúdenie, či je dovolanie v konkrétnom prípade prípustné, patrí do výlučnej

právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď aj I. ÚS 438/2017 a III. ÚS 474/2017).

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

8. V danom prípade dovolatelia v dovolaní namietali, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. d/ a písm. f/ CSP (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces).

9. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd zmätočnosti, ktoré sú vymenované v ustanoveniach § 420 písm. a/ až f/ CSP. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Prípustným predmetom dovolania z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 420 CSP je tak rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

10. Pokiaľ je dovolaním napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je zjavné, že sa nejedná o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V dôsledku zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje. Uznesenie odvolacieho súdu, ktorým sa zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vec vracia na ďalšie konanie je síce výsledkom vecného prejednania veci, avšak nie konečného rozhodnutia o právach a povinnostiach strán (m. m. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/241/2019, 4Cdo/99/2017, 3Cdo/236/2016, 5Cdo/48/2018). Tieto právne náhľady sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (por. publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1353-1356).

11. V súvislosti s podaným dovolaním žalovaných 1/ a 2/ smerujúcim proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré bolo vrátené na ďalšie konanie, dovolací súd poukazuje na rozhodnutie R 19/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2017, ktorého právna veta znie: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku.“

12. Žalovaní 1/ a 2/ dovolaním napadli uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nejedná sa tak o rozhodnutie vo veci samej, ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Pre nesplnenie objektívnej podmienky prípustnosti dovolania (nepripustný predmet dovolania) sa nemohol dovolací súd zaoberať dovolateľmi namietanými procesnými vadami.

13. Napokon dovolací súd zdôrazňuje, že samotná povaha uznesenia odvolacieho súdu o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie, otvára strane sporu možnosť v pokračujúcom konaní uplatniť všetky procesné práva, vrátane právnej argumentácie (právna stránka veci) a práv na využitie riadnych, prípadne aj mimoriadnych opravných prostriedkov.

14. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je dovolanie podľa § 420 ods. 1 CSP prípustné. Dovolací súd preto procesne neprípustné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľkou namietanému dovolaciemu dôvodu.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.